

Bài bút ký đời nọ c m t

Tác Giả: Liên Th c H ng - Rodi
Thứ Hai, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

M t chuy n c th t, do Liên Th c H ng ch nh lý, d a theo l i thu t mi ng c a cô Rodi

Nh ng hi u l m vô tình n i ti p, đã làm v p nh ng b c chân c a h nh phúc. Khi cái thòng l ng c a s m nh b t ta tr giá, t t c đã tr nên mu n màng.

1. Khi đ a m ch ng v đây an h ng tu i già, ai ng đó là g c r s chia ly c a chúng tôi.

Sau khi k t hôn hai năm, ch ng tôi bàn v i tôi đón m lên ch chung đ chăm sóc bà nh ng năm tu i già.

Ch ng tôi m t cha t ngày anh còn nh , m ch ng tôi là ch d a duy nh t, m nuôi anh khôn l n, cho anh h c h t đ i h c.

"Kh đau cay đ ng" b n ch y v n đúng vào s ph n m ch ng tôi! Tôi nhanh chóng g t đ u, li n đi thu đ n căn phòng có ban công h ng Nam, phòng có th đón n ng, tr ng chút hoa c gì đó.

Bài bút ký đ y n c m t

Tác Giả: Liên Th c H ng - Rodi
Thứ Hai, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

Ch ng tôi đ ng gi a căn phòng ng p tràn n ng, không nói câu nào, ch đ t ng t b b ng tôi lên quay kh p phòng, khi tôi giấ gi a cào c u đòi xu ng, anh nói: "Đi đón m chúng ta thôi!".

Ch ng tôi vóc dáng cao l n, tôi thích nép đ u vào ng c anh, c m giác anh có th tóm l y c thành hình m nh mai bé nh c a tôi, nhét vào trong túi áo.

M i khi chúng tôi cã c và không ch u làm lành, anh th ng nh c b ng tôi lên đ u quay tròn, cho đ n lúc tôi s hã van xin anh th xu ng. N i s hã h nh phúc y làm tôi mê m n.

Nh ng thói quen ò nhà quê c a m ch ng tôi mãi không th thay đ i.

Tôi thích mua hoa t i bày trong phòng khách, m ch ng tôi sau này không nh n đ c b o: "B n tr các con lãng phí quá, mua hoa làm chi? Nào có th ăn đ c nh c m!"

Tôi c i: "M , trong nhà có hoa n r , tâm tr ng m i ng i cũng vui v ".

M ch ng tôi cúi đ u c n nh n, ch ng tôi v i c i: "M , ng i thành ph quen th r i, đ n đ n m s quen thôi!"

M ch ng tôi không nói gì n a, nh ng m i l n th y tôi mang hoa v , bà v n không nh n đ c h i mua hoa m t bao nhiêu ti n, tôi nói, thì bà chép mi ng. Có l n th y tôi xách túi l n túi nh đi mua s m v , bà h i cái này bao nhiêu ti n cái kia giá bao nhiêu, tôi c k th t, thì bà chép mi ng càng to h n. Ch ng tôi véo mũi tôi nói: "Đ ng c, em đ ng nói cho m bi t giá th t có ph i đ h n không?"

Cu c s ng h nh phúc đã l ng l ng tr i nh ng âm đ u không êm đ m.

Bài bút ký đời sống

Tên: Liên Thành Hoàng - Rodi
Thị trấn: Hai, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

Mẹ chồng tôi ghét nhất là thày chồng tôi dạy nấu ăn sáng, với bà, làm đàn ông mà phải vào bếp nấu nướng cho vợ, làm gì có chuyện ngược đời đó?

Trên bàn ăn sáng, mẹ chồng tôi thờngh u ám, tôi gật đầu không nhận thày. Mẹ chồng tôi bèn đưa bát đĩa canh cách, dạy là cách phân đôi không lấy của bà. Tôi là giáo viên dạy múa Cung thiêu niên, nấu múa đã dạy mẹ tôi, mẹ tôi sáng suốt mình trong chốn áp, tôi không muốn phụ hy sinh vất vả duy nhất dạy, vì thế tôi vẫn cầm đũa chờ chờ sự phân công của mẹ chồng. Còn mẹ chồng tôi thờngh có giúp tôi làm việc nhà, thì chồng làm tôi càng bận rộn thêm.

Ví dụ, bà gom tất thảy mọi túi nilông đựng đồ và đựng rác trong nhà lấy, bỏ vào chõu gom đồ rồi bán đựng nát mẹ tôi, vì thế trong nhà chõu nào cũng toàn túi nilông dùng rồi; Bà tiếc rẻ không dùng nước rửa bát, đồ khỉ làm bà mẹ tôi, tôi đành phải lén lút rửa lấy lấy rửa. Có một buổi tối, mẹ chồng tôi bắt gặp tôi đang lén rửa lấy bát, bà đập cửa phòng đánh "sấm" mẹ tôi cái, nằm trong phòng khóc thét.

Chồng tôi khó xử, sau việc này, suốt đêm anh không nói với tôi câu nào, tôi nung nấu, làm lạnh, anh cũng mặc kệ. Tôi giận dữ, hỏi anh: "Thầy em rất cố gắng đã làm sai cái gì nào?"

Anh trả lời mẹ tôi nhìn tôi nói: "Em không chịu nhường mẹ đi một chút, ăn bát cơm sạch thì cũng có chỗ đâu?"

Sau đó, cả mẹ tôi thờngh dài, mẹ chồng tôi không nói chuyện với tôi, không khí trong gia đình gợn gợn. Thờngh gian đó, chồng tôi cũng sống rất mệt mỏi, anh không biết nên làm vui lòng ai trước.

Mẹ chồng tôi không cho con trai nấu ăn sáng nữa, xung phong dạy mẹ tôi "trả lời trách" nấu ăn sáng. Mẹ chồng tôi ngắm con trai ăn sáng vui vẻ, lấy mắt nhìn sang tôi, ánh mắt bà trách móc tôi làm không trả lời trách nhiệm của người vợ. Để tránh bị khó xử, tôi đành ăn tạm gói súp trên đũa đi làm.

Lúc đi ngủ, chồng tôi hỏi bạn trách, hỏi tôi: "Rodi, có phải em chê mẹ anh nấu cơm không

Bài bút ký dĩ y n c m t

Tác Giả: Liên Th c H ng - Rodi
Thứ Hai, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

---

s ch nên em không ăn ở nhà?". L t mình, anh quay l ng v phía tôi l nh lũng, m c k tôi n c m t t i thân lẫn tràn tr .

Cu i cùng, ch ng tôi th dài: "Rodi, thôi em c coi nh là vì anh, em ở nhà ăn sáng đ c không?". Th là tôi đành quay v ng i bàn ăn ng n ng i m i sáng.

Sáng đó, tôi húp bát cháo do m ch ng n u, đ t nhiên l m gi ng, m i th trong d dĩ y t ng tháo h t ra ngoài, tôi cu ng cu ng b t ch t mi ng không cho nó trào ra, nh ng không đ c, tôi v t bát đũa (chú thích: ng i Trung Qu c ăn cháo b ng đũa, không dùng thìa nh i Vi t Nam) nh y b vào toa-lét, nôn o h t.

Khi tôi h n h n th đ c, bình tâm i, th y m ch ng tôi đang khóc lóc than thân trách ph n b ng ti ng pha r t gi ng nhà quê, ch ng tôi đ ng c a toa-lét gi n d nhìn tôi, tôi há mi ng không nói đ c nên i, tôi đâu có c ý. L n đ u tiên tôi và ch ng tôi b t đ u cãi nhau k ch li t, ban đ u m ch ng tôi ng i nhìn chúng tôi, r i bà đ ng dĩ y, th t th u đi ra kh i c a. Ch ng tôi h n h c nhìn tôi m t cái r i xu ng nhà đ i theo m .

2. Đón chào sinh m nh m i, nh ng m t đi tính m nh bà!

Su t ba ngày, ch ng tôi không v nhà, cũng không g i đi n. Tôi đang gi n, tôi nghĩ t ngày m ch ng tôi lên đây, tôi đã c c nh c đ r i, còn mu n gì tôi n a? Nh ng k l làm sao, tôi v n c bu n nôn, ăn gì cũng ch ng th y ngon, thêm vào đó vi c nhà r i ren, tâm tr ng tôi c c k t i t . Sau đó, m t đ ng nghi p b o tôi: "Rodi, trông s c m t c u x u l m, đi khám bác sĩ xem nào".

K t qu khám c a bác sĩ là tôi đã có thai. Tôi hi u ra sáng hôm đó vì sao tôi nôn o , trong c m giác h nh phúc có xen l n chút oán trách, ch ng tôi và c c bà m ch ng đã t ng sinh n , vì sao h không h nghĩ đ n lý do y? c ng b nh vi n, tôi g p ch ng tôi. M i ch ba hôm không g p m t, ch ng tôi đã tr nên h c hác. Tôi đáng l đ nh quay ng i đi th ng, nh ng trông anh r t đáng th ng, tôi không nén đ c g i anh l i. Ch ng tôi nghe ti ng thì nhìn th y tôi, nh ng làm nh không quen bi t, trong m t anh ch còn s c cảm thù, ánh nhìn y làm tôi b th ng.

Tôi t nói v i mình, không đ c nhìn anh y, không đ c nhìn anh y, tôi đ a tay v y m t chi c

Bài bút ký đ y n c m t

Tác Giả: Liên Th c H ng - Rodi
Thứ Hai, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

---

taxi ch y qua.

Lúc đó tôi mong mu n làm sao đ c kêu lên v i ch ng tôi m t ti ng: "Anh i, em s p sinh cho anh m t đ a con r i!" và đ c anh b b ng lên, quay tròn h nh phúc, nh ng cái tôi m c không x y ra, trên chi c taxi, n c m t tôi ch m ch m r i xu ng.

Vì sao m t v cãi nhau đã làm tình yêu tr nên t i t nh th này? Sau khi v nhà, tôi n m trên gi ng nh ch ng, nh đ n s cãm thù trong m t anh. Tôi ôm m t góc ch n m khóc. Đêm đó, trong nhà có ti ng m ngấn kéo. B t đèn lên, tôi nhìn th y g ng m t đ y n c m t c a ch ng tôi. Anh y đang l y ti n. Tôi nh lũng nhìn anh, không nói gì. Anh coi nh không có tôi, c m ti n và s ti t ki m r i đi. Có l anh đã quy t đ nh r i b tôi th t s . Th t là m t ng i đàn ông khôn ngoan, tình và ti n r ch rồi th . Tôi c i nh t vài cái, n c m t l i "n ào" l n xu ng.

Ngày hôm sau, tôi không đi làm. Tôi đ n l i toàn b suy nghĩ c a mình, đi tìm ch ng nói chuy n m t l n cho rõ.

Đ n công ty c a ch ng, th ký h i l lũng nhìn tôi, b o: "M c a t ng giám đ c Tr n b tai n n xe c , đang trong vi n."

Tôi há h c m m tr n m t, ch y b t i b nh vi n, khi tìm đ c ch ng tôi, m ch ng tôi đã m t r i. Ch ng tôi không nhìn tôi, m t anh r n l i.

Tôi nhìn g ng m t g y gò tr ng b nh xanh tái l i c a m ch ng, n c m t tôi tuôn xu ng ào t, tr i i! Sao l i ra th này? Cho đ n t n lúc chôn c t bà, ch ng tôi cũng không h nói v i tôi m t câu, th m chí m i ánh m t đ u mang m t n i thù h n sâu s c. V v tai n n xe, tôi ph i h i ng i khác m i bi t đ i khá là, m ch ng tôi b nhà đi m h ra phía b n xe, bà mu n v quê, ch ng tôi càng theo bà càng đi nhanh, khi qua đ ng, m t chi c xe bus đã đ m th ng vào bà...

Cu i cùng tôi đã hi u s cãm ghét c a ch ng, n u bu i sáng hôm đó tôi không n n, n u chúng tôi không cãi nhau, n u nh ... trong tim anh y, tôi chính là ng i gián ti p gây ra cái ch t c a m anh.

Bài bút ký đời sống

Tên: Liên Thành Hồng - Rodi
Số: Hai, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

Chàng tôi im lặng đi vào phòng mẹ, mẹ tôi anh vợ nhà ngày ngày học hỏi. Và tôi bỗng lòng tự trọng đáng thương nên ân hận đến nỗi không thể thốt ra lời, mẹ tôi thích cho anh, mẹ tôi nói với anh rằng chúng ta sắp có con rồi, nhưng nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh, tôi lại nuối hận đi ngược lại đi nói. Thà anh đánh tôi một trận học hỏi tôi một trận còn hơn, cho dù tất cả đã xảy ra không phải do tôi cố ý.

Ngày nào ngày có thể trôi đi trong lòng, chàng tôi vợ nhà ngày càng mẹ tôi. Tôi cố gắng, coi anh còn hơn kẻ khác. Tôi là cái thùng trống trong trái tim chàng tôi.

Một lần, tôi đi qua một tiệm ăn châu Âu, xuyên qua lớp cửa kính trong suốt kéo dài trên nhà xuống sát mặt đất, tôi nhìn thấy chàng tôi ngồi đi đi lại lại trên một cô gái trẻ, anh nhè nhẹ vuốt tóc cô gái, tôi đã hiểu ra tất cả.

Ban đầu tôi sống sống, rồi tôi bước vào tiệm ăn, đứng trước mặt chàng, nhìn anh trên trời, mắt không chớp. Tôi chàng còn mẹ tôi nói gì, cũng không thể nào nói gì. Cô gái nhìn tôi, nhìn chàng tôi, đứng lên bước đi, chàng tôi đưa tay lên cô gái xuống, và, anh cũng trên trời nhìn tôi, không hề thua kém. Tôi chàng còn nghe thấy tiếng trái tim tôi đang đập thoi thóp, đập thoi thóp tiếng nhịp mặt tôi nhịp mặt cho tôi tôi ranh giới tái xanh của cái chết. Kẻ thua cuộc là tôi, nếu tôi cố gắng thì này mãi, tôi và đứa bé trong bụng tôi sống cùng nhau.

Đêm đó, chàng tôi không vợ nhà, anh dùng cách đó để nói cho tôi biết: Cùng với cái chết của mẹ chàng tôi, tình yêu của chúng tôi cũng đã chết rồi.

Chàng tôi không quay về nữa. Có hôm, tôi đi làm về, thấy tôi quỳ gối bước vào, chàng tôi quay về lấy vài tờ giấy của anh. Tôi không mẹ tôi gì đi nói cho chàng tôi, ngay cố ý nghĩ ban đầu là gì thích mẹ tôi chửi cho anh, gì cũng đã biết mặt hoàn toàn.

Tôi mặt mình sống, mặt mình đi bệnh viện khám thai, mẹ tôi lên thấy những người chàng tôi trên giường về đi bệnh viện khám thai, trái tim tôi như vỡ tan ra. Đứng ngoài phòng khám tôi nói cho xong, nhưng tôi kiên quyết nói không, tôi điên cuồng mẹ tôi đứa con này ra, coi như mặt cách bù đắp cho cái chết của mẹ chàng tôi. Khi tôi đi làm về, chàng tôi đang ngồi trong phòng khách, khói thuốc mù mịt khắp phòng, trên bàn một cốc đồ uống mặt tôi giãy. Không còn lời

Bài bút ký dĩ y n c m t

Tác Giả: Liên Th c H ng - Rodi
Thứ Hai, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

---

qua, tôi đã bi t t gi y vi t gì.

Trong hai tháng ch ng tôi không v nhà, tôi đã d n d n h c đ c cách bình tĩnh. Tôi nhìn anh, g mũ xu ng, b o: "Anh ch chút, tôi ký!". Ch ng tôi c nhìn tôi, ánh m t anh b i r i, nh tôi.

Tôi v a c i cúc áo khoác v a t d n mình: "Không khóc, không khóc...". M t r t đau, nh ng tôi không cho phép n c m t đ c l n ra. Treo xong áo khoác, cái nhìn c a ch ng tôi g n ch t vào cái b ng đã n i lên c a tôi. Tôi m m c i, đi t i, kéo t gi y l i, không h nhìn, ký lên đó cái tên tôi, dĩ y l i phía anh.

"Rodi, em có thai à?"

T sau khi m ch ng g p tai n n, đây là câu đ u tiên anh nói v i tôi. Tôi không c m đ c n c m t n a, l "t i t p" gi n xu ng má.

Tôi đáp: "Vâng, nh ng không sao đâu, anh có th đi đ c r i!". Ch ng tôi không đi, trong bóng t i, chúng tôi nhìn nhau. Ch ng tôi n m ôm l y l y ng i tôi, n c m t th m t ch n. Nh ng trong tim tôi, r t nhi u th đã m t v n i quá xa xôi, xa t i m c dù tôi có ch y đu i theo cũng không th v i l i.

Không bi t ch ng tôi đã nói "Anh xin l i Em!" v i tôi bao nhiêu l n r i, tôi cũng đã t ng t ng r ng tôi s tha th , nh ng tôi không tài nào làm đ c, trong ti m ăn châu Âu hôm đó, tr c m t ng i con gái tr y, ánh m t l nh l o ch ng tôi nhìn tôi, c đ i này, tôi không th nào quên n i. Chúng tôi đã cùng r ch lên tim nhau nh ng v t đ n đau. Do tôi, là vô ý; Còn anh, là b i c tình.

3. Mong c hoá gi i nh ng ân h n cũ, nh ng quá kh không bao gi tr l i!

Tr nh ng lúc m áp khi nghĩ đ n đ a bé trong b ng, còn v i ch ng, trái tim tôi l nh giá nh b ằng, không ăn b t c th gi anh mua, không c n anh b t c món quà gì, không nói chuy n v i anh. B t đ u t lúc ký vào t gi y kia, hôn nhân cũng nh tình yêu đã bi n m t kh i đ i tôi.

Bài bút ký đời sống

Tên: Liên Thành Hồng - Rodi
Thị Hải, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

Có hôm chiều tôi quay về phòng ngủ, anh vào, tôi ra phòng khách, anh chỉ còn cách quay về ngủ ở phòng mẹ.

Trong đêm thâu, đôi khi từ phòng anh về ngủ tôi thì ngủ yên khe khẽ, tôi im lặng một cách. Đây là trò anh thường bày ra, ngày xưa cha mẹ tôi giận anh, anh sợ giận về đau đầu, tôi sợ lo lắng chột dạ, ngoan ngoãn đầu hàng chiều, quan tâm xem anh bố làm sao, anh sợ vợ nhìn mặt tay ra tóm lấy tôi cười ha hả. Anh đã quên rồi, tôi lo lắng là bố tôi yêu anh, còn bây giờ, giờ đây chúng tôi còn gì gì đâu?

Chiều tôi dùng những tiếng rên rỉ suốt quãng đường đón ngày đầu bé chào đời. Dùng những ngày nào anh cũng mua gì đó cho con, các đồ dùng của trẻ sơ sinh, đồ dùng của trẻ em, ngay cả sách thiêu nhi, tiếng bố mẹ tiếng bố mẹ, sắp chết để yên phòng anh. Tôi biết chiều tôi dùng cách đó để cảm động tôi, nhưng tôi không còn cảm thấy gì nữa. Anh đành giam mình trong phòng, gõ máy tính "lịch cà lịch cà", có lẽ anh đang yêu dùng trên mạng, nhưng vì cái đó tôi và tôi không có ý nghĩa gì.

Đêm cuối mùa xuân, cơn đau bụng dữ dội khiến tôi gào lên, chiều tôi nhẩy bồng sang, như thể anh chưa hề thay quần áo đi ngủ, vì đang chờ đón giây phút này thôi. Anh cũng tôi chột dạ xuống nhà, bắt xe, suốt đêm dùng những ngón tay tôi, liên tục lau mồ hôi trên trán tôi. Đến buổi nhẩy, anh lại cũng tôi chột dạ vào phòng phụ nữ. Nằm trên cái giường gỗ và gối áp, mặt ý nghĩ hiện ra trong đầu tôi: "Còn cuộc đời này, còn ai có thể yêu tôi như anh nữa không?"

Anh đẩy cửa phòng phụ nữ, nhìn theo tôi đi vào, tôi cảm thấy cơn đau nhìn lại anh mặt cái nhìn áp.

Từ phòng đi ra, chiều tôi nhìn tôi và đầu bé, anh cảm thấy mặt rưng rưng. Tôi vuốt bàn tay anh. Chiều tôi nhìn tôi, mặt cảm thấy, rồi, anh chột dạ và mặt mặt ngã đổ xuống. Tôi gào tên anh... Chiều tôi mặt cảm thấy, nhưng không thể mở miệng đôi mắt mắt mắt... Tôi đã từng có những gì tốt đẹp mà tôi không thể nào chột dạ vì chiều tôi nữa, nhưng sợ thế khác, chiều bao giờ có nỗi đau đến mặt nhẩy thể nát thân thể tôi.

Bác sĩ nói, phát hiện chiều tôi ung thư gan đã vào giai đoạn cuối cùng, anh gọi gọi gọi cho đến giờ kể cũng đã là kết thúc. Tôi hỏi bác sĩ phát hiện ung thư khi nào? Bác sĩ nói năm tháng trước, rồi anh nói: "Phải chú ý bố mẹ đi!"

Bài bút ký đời sống

Tên: Liên Thành Hồng - Rodi
Thị trấn: Hải, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

Tôi mặc kệ sự can ngăn của y tá, vợ nhà, vào phòng chờ ng tôi bắt máy tính, tìm tôi phút chốc bóp nghẹt. Bỗng ung thư gan của chúng tôi đã phát hiện từ năm tháng trước, nhưng tôi ngỡ rằng của anh là thật, vậy mà tôi nghĩ đó là...

Có hai trăm nghìn chôn trong máy tính, là tôi dồn dò chúng tôi gọi là cho con chúng tôi:

"Con ơi, vì con, bố đã kiên trì, phải chờ đợi đến lúc nhìn thấy con bố mới được gặp con, đó là khao khát lớn nhất của bố... Bố biết, con cu cậu đi cùng con suốt cả chặng đường con trưởng thành, thì vui sướng biết bao, nhưng bố không thể. Bố viết lên trên máy tính, viết những lời mà con có thể sắp xếp phải trong đời, bao giờ con gặp phải những khó khăn đó, con có thể tham khảo ý kiến của bố... Con ơi, viết xong hơn 200 nghìn chữ, bố cảm thấy như đã đi cùng con cả một đời đi con lớn. Thật đấy, bố rất mừng. Con phải yêu mẹ con, mẹ rất khỏe, mẹ là người yêu con nhất, cũng là người yêu nhất..."

Thời khi đưa ra đi học mẫu giáo, rồi học Tiểu học, Trung học, lên Đại học, cho đến lúc tìm việc, yêu đời, anh đưa viết hết.

Chúng tôi cũng viết cho tôi một bức thư:

"Em yêu đầu, con ơi em làm vậy là hạnh phúc lớn nhất đời anh, tha thiết cho những gì anh làm trên thế giới em, tha thiết cho việc anh giúp em bình an, vì anh muốn em giữ gìn sức khỏe và tâm lý chờ đón đưa con ra đời... Em yêu đầu, nếu em đang khóc, tức là em đã tha thiết cho anh rồi, anh sẽ con, cảm ơn em đã luôn yêu anh... Những quà tặng này, anh sẽ anh không có cách gì tay tặng cho con nữa, em giúp anh mỗi năm tặng con vài món quà, trên các gói quà anh đưa đã ghi sẵn ngày sẽ tặng quà rồi..."

Quay lại bình yên, chúng tôi vẫn đang hôn mê. Tôi bắt con tôi, đặt nó bên anh, tôi nói: "Anh một chút con ơi một chút cái nào, Em muốn con mình ghi nhớ kho báu của mẹ áp nếm trong lòng bố..."

Bài bút ký đ̣y n̄̄ c m̄ t

Tác Giả: Liên Th̄ c H̄̄ ng - Rodi
Thứ Hai, 12 Tháng 12 Năm 2011 23:30

Ch̄ ng tôi khó khăn m̄ m̄ t, kh̄ m̄ m c̄̄ i. Th̄ ng bé v̄ n n̄ m trong lòng b̄, nḡ ngū y đôi tay h̄ ng hào bé tí xíu. Tôi ̄ n nút ch̄ p máy ̄ nh "lách tách", đ̄ m̄ c n̄̄ c m̄ t ch̄ y đ̄ c má...